

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου
με θέμα:

«ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ»

[εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 26-2-1995]

[B 313]

Η αγάπη του Θεού, όπως γνωρίζουμε, αγαπητοί μου, εργάστηκε την σωτηρία μας. Και η σωτηρία μας είναι η Ενανθρώπιση του Υιού του Θεού, που όχι μόνο μας μετέφερε την βουλήν του Πατρός, αλλά και έπαθε για μας πάθος Σταυρού. Και αυτή η αγάπη του Θεού ζητά ανταπόκριση, ζητά αποδοχή. Και η αποδοχή είναι η οικείωση του Υιού του Θεού δια της πίστεως και της αγάπης. Όταν δεν γίνει αυτή η αποδοχή και απορριφθεί από τον άνθρωπο η αγάπη του Θεού, τότε ζητείται λόγος από τον Θεόν, για την ακατανόητη προσβολή.

Ό,τι ο Θεός φέρει στην ύπαρξη, θέτει και έναν σκοπό. Αν αυτός ο σκοπός εν εκπληρωθεί, τότε ο Θεός καλεί σε απολογία. Ζητά, όπως λέγει ο Ίδιος ο Χριστός, στην ανάλογη σχετική εκείνη παραβολή Του, ζητά *«συνᾶραι λόγον»*. Να λογαριαστεί. Γι' αυτό το βιβλίον «Ἐκκλησιαστής», της Παλαιάς Διαθήκης βιβλίο, τελειώνει έτσι: *«Τέλος λόγου, τὸ πᾶν ἄκουε· τὸν Θεὸν φοβοῦ καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ φύλασσε, ὅτι τοῦτο πᾶς ὁ ἄνθρωπος. Ὅτι σύμπαν τὸ ποίημα ὁ Θεὸς ἄξει ἐν κρίσει, ἐν παντὶ παρεωραμένῳ, ἐὰν ἀγαθὸν καὶ ἐὰν πονηρόν»*. Δηλαδή: *«Όλα τα λόγια αυτά του βιβλίου -του Εκκλησιαστού- άκούέ τα. Να φοβείσαι τον Θεόν, δηλαδή μία περίληψις, να φοβείσαι τον Θεόν, να τηρείς τις εντολές Του, γιατί σ' αυτό έγκειται η αξία και ο προορισμός κάθε ανθρώπου. Γιατί ο Θεός θα κρίνει όλες ανεξαιρέτως τις πράξεις των ανθρώπων, όσο απόκρυφοι και ξεχασμένες αν είναι αυτές, τόσο τις καλές, όσο και τις κακές»*. Η κρίσις!

Πράγματι, ήλθε από την αγάπη του Πατρός ο Υιός και έφερε την σωτηρία. Έρχεται πάλι για να κρίνει κατά πόσο έγινε αποδεκτή αυτή του η προσφορά. Κι αυτό λέγεται «Δευτέρα του Χριστού Παρουσία και Κρίσις». Ό,τι ο Ιερός Ευαγγελιστής Ματθαίος καταγράφει και σήμερα ακούσαμε στην ευαγγελική περικοπή.

Με μια πολύ σύντομη Θεώρηση του κειμένου, αγαπητοί μου, επιτρέψατε να έχουμε μία γενική εικόνα αυτού του γεγονότος, του μελλοντικού γεγονότος της Δευτέρας του Χριστού Παρουσίας και της Κρίσεως. Πολύ σύντομα...

«Όταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ...». Ἔτσι αρχίζει. Και ομιλεί ο Ἰδιος ο Χριστός. Ὡστε θα επανέλθει ο Χριστός. Ναι. Το εβεβαίωσε ο Ἰδιος: Ὅταν ἔλθῃ ο Υἱὸς του ἀνθρώπου, θα ἔλθῃ να κρίνει. Ὅπως λέγει ο «Εκκλησιαστής», *«σύμπαν το ποίημά Του»*. Δηλαδή τον ἄνθρωπον. Γιατί αὐτός είναι λογικός.

Αὐτή η αναφορά της Δευτέρας του Χριστού Παρουσίας, πρέπει να μας κρατά σε μία διαρκή εγρήγορση. Ο Χριστός θα ξανάρθει. Τελειώνει η Καινὴ Διαθήκη μ' αὐτὴν την επισήμανση. Ἡ Εκκλησία λέγει: *«Ἐρχου Κύριε»*. Ἡ ζώσα Εκκλησία. Ἡ ζώσα Εκκλησία. Οἱ ζωντανοὶ Χριστιανοί. Κοιτάζουν πότε θα ἔρθῃ ο Χριστός. Γι' αὐτό λέγει για τα σημάδια τα προ της Δευτέρας Παρουσίας Του ο Κύριος, εἶναι στο κατὰ Λουκάν Ευαγγέλιον, ὅτι, *«ὅταν δείτε να γίνονται αὐτά, τούτα, ἐκεῖνα, ἐκεῖνα, ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, σηκώστε τα κεφάλια σας γιατί προσεγγίζει ἡ ἀπολύτρωσίς σας»*. Οἱ ἀληθινοί, οἱ ζωντανοὶ Χριστιανοί, λέγουν: *«Ἐρχου Κύριε!»*. Και τὸ Πνεῦμα λέγει - Ναι. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· που μένει στην Εκκλησία και ἀγιάζει τοὺς πιστοὺς δια τῶν μυστηρίων, λέγει:- *«Ναί»*. Και ο Χριστός ἀπαντάει: *«Ἐρχομαι ταχύ»*. Ἔτσι τελειώνει ἡ Καινὴ Διαθήκη. *«Ἐρχομαι γρήγορα»*.

Ὡστε λοιπὸν ο Χριστός ξανάρχεται. Ἀλλὰ προσέξατε κάτι. Δεν θα ἔλθῃ σαν Θεός, ἀλλὰ σαν Θεός που ἐγίνε ἀνθρώπος. Σαν Θεός που ἐγίνε ἀνθρώπος. Προσέξατέ το. Ἡ ἀνθρωπίνη Του φύσις εἶναι στον οὐρανό, εἰς τα δεξιὰ του Θεοῦ Πατρός. Ἡ Θεία; Εἶναι μία ἡ οὐσία και Πατρός και Υἱοῦ και Ἀγίου Πνεύματος. Ἔτσι, δεν διελύθη, ὅπως θέλουν μερικοὶ αἰρετικοὶ να λένε, δεν διελύθη ἡ ἀνθρωπίνη φύσις του Χριστοῦ. Ακριβῶς γι' αὐτό την προσέλαβε. Για να την διατηρήσει και να σταθεῖ Εκείνος που ἀνοίγει τον δρόμο για τοὺς ἀνθρώπους δια της σαρκός Του. Ἀνοίξε τον δρόμο για μας. Ποιος μπορούσε, ἀλήθεια, να βρεθεῖ στον οὐρανό με την ἀνθρωπίνη Του φύση; Ἀλλὰ, ἠνωμένη με την Θεία φύση, την ἀνέβασε ο Υἱὸς εἰς τον οὐρανό. Δυνάμει αὐτῆς της ἀνόδου της ἀνθρωπίνης φύσεως, εμεῖς θα ἀνέλθομε εἰς τον οὐρανόν.

Αναλαμβάνόμενος ο Κύριος εις τον ουρανόν ως Θεάνθρωπος κατά την Ανάληψή Του - είναι το πρώτο κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων- έχουμε μία βεβαίωση των αγγέλων των δύο. Ήσαν δύο, διότι *«ὅπου δύο καὶ τρεῖς μάρτυρες, ἐκεῖ σταθῆσεται πᾶν ῥῆμα, πᾶσα ἀλήθεια»*. Γι' αυτό ήσαν δύο. Κοιτούσαν οι μαθηταί. Κοιτούσαν αναλαμβάνόμενον τον Κύριον, ο Οποῖος ανήρχετο βραδέως, λίγο-λίγο, σιγά-σιγά. Για να Τον απολαμβάνουν. Αλλά και για να στερεώνουν την αἴσθησή τους και την αντίληψή τους, ὅτι δεν ἔγινε σαν αστραπή και να πουν: *«Μπας και γελαστήκαμε;»*. Κατά έναν αισθητότατον τρόπον. Ενώ, λοιπόν, ήσαν κοιτάζοντες, ατενίζοντες εις τον ουρανόν, δύο ἄγγελοι λέγουν, τους λέγουν: *«Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν;»*. *«Τι σταθήκατε να βλέπετε στον ουρανό;»*. *«Οὗτος ὁ Ἰησοῦς - ὁ Ἰησοῦς· ἡ ἀνθρωπίνη φύσις· δεν λέει ὁ Υἱός του Θεοῦ, ἀλλά λέει ὁ Ἰησοῦς- ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν»*. *«Κατά τον ἴδιο τρόπο»*, λέει, *«θα ἔλθει, ὅπως Τον εἶδατε να φεύγει πρὸς τα πάνω»*. Σαφώς, σαφέστατα.

Ἡ Ανάληψις, λοιπόν, του Χριστοῦ, που είναι βεβαίως γεγονός, και μας το ἐμαρτύρησαν πολλοὶ μάρτυρες, ήσαν κατά τον Ἀπόστολο Παῦλο, παρόντες υπέρ πεντακόσιοι... Και λέει εις τους Κορινθίους μάλιστα, *«Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ζουν»*. Ἀργότερα. Πέρασαν κάποια χρόνια. *«Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ζουν»*. Δηλαδή είναι μάρτυρες. Δηλαδή *«πηγαίνετε να τους ἐρωτήσετε»*. Αλλά ταυτόχρονα, ἡ Ανάληψις του Χριστοῦ είναι και μια μικρογραφία της **Δευτέρας Του Παρουσίας**. Και την μαρτυρία την δίδει αὐτός ὁ ουρανός, οἱ ἅγιοι ἄγγελοι. Τότε, ἦλθε με ἀδοξία και πολλή ταπείνωση. Θα ἐπανέλθει με ὅλη Του την δόξα. Ἦλθε πῶς; Γεννηθεὶς εις την Βηθλεέμ. Ἀδοξα. Παρότι δεν μπορεῖ ὁ ουρανός να μην δίδει την μαρτυρία του. Ἀναρίθμητον πλήθος αγγέλων ἔψαλλαν τότε: *«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ»*. Και τώρα ἄγγελοι θα πλαισιώνουν τον Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅπως και εις την Ανάληψιν. Αλλά δεν ήσαν ορατοί. Για να μη φύγει ἡ προσοχή των μαθητῶν ἀπὸ το κύριο θέμα, το Θεανθρώπινον πρόσωπον του Χριστοῦ και πηγαίνει... -ας μου επιτραπεί να πω- στην κορνίζα του κάδρου, δηλαδή εις τους ἁγίους ἀγγέλους.

«*Τότε* - λέγει ο Κύριος στην συνέχεια- *καθήσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ*». «*Ὄταν θα ἔλθει, θα κάθεται ἐπὶ θρόνου δόξης*». Ὄταν ἔφυγε, ἔφυγε ὀρθιος. Ἦταν ὀρθιος και μιλούσε. Και εκεί που μιλούσε, ἄρχισε να αναλαμβάνεται. Και αναλαμβανόμενος, ευλογούσε τους μαθητάς, την Εκκλησία! Τώρα θα ἔλθει ως Κριτής ἐπὶ θρόνου. Θα εἶναι ο ἐνδοξος Ἰησοῦς Χριστός της Ἱστορίας και του ουρανοῦ. Ὅπως Τον εἶδε ο Δανιήλ, τον 6^{ον} αἰῶνα προ Χριστοῦ. Και ὅπως ο Ἰδιος ο Κύριος ἔδωσε την μαρτυρία του Δανιήλ εις τον αρχιερέα Καϊάφα, ο οποίος μη ανεχόμενος ὅτι μπορούσε ο Ἰησοῦς, Αὐτόν που ἔχει μπροστά του κρινόμενον, ὅτι θα εἶναι ο Ευλογητός, ο Ἅγιος του Ἰσραήλ, τον Ὅποιον εἶδε ο Δανιήλ. «*Και ανέβηκε*», λέει, «*έως του Παλαιοῦ των ημερῶν*» κ.λπ. κ.λπ. Και τότε ανοίχθηκαν βιβλία και στήθηκε δικαστήριο. Εἶναι η Δευτέρα του Χριστοῦ Παρουσία. Η Ανάληψις και η Δευτέρα του Χριστοῦ Παρουσία. Και ξέσχισε τα ρούχα του ο Καϊάφας, αὐτός ο Σαδδουκαῖος ορθολογιστής. Δεν πίστευαν τίποτα οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, το γένος εκείνο των αρχιερέων, τότε, ἐπὶ Χριστοῦ. Ὅπως και ἐπὶ Αποστόλου Παύλου.

Και λέγει στη συνέχεια ο Κύριος: «*Καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη*». «*Θα μαζευτούν μπροστά Του ὅλα τα ἔθνη*». «*Τουτέστιν* -λέγει ο Ἱερὸς Χρυσόστομος- *πᾶσα ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις*». «*Ἡ φύσις των ἀνθρώπων ἅπασα*». Ἀπὸ του Ἀδάμ και της Εὔας. «*Δηλαδή τὴν οἰκουμένην* -λέγει ο ἴδιος ο Χρυσόστομος- *παρίστησιν ἅπασαν*». «*Ὅλη η οἰκουμένη θα εἶναι παρούσα*». Και ὅπως ερμηνεύει ο Ζιγαβηνός: «*Πάντα τὰ ἔθνη ἀναστάντα δηλαδὴ ἐκ νεκρῶν*». Ὅλοι θα ἀναστηθοῦν. Ἀπὸ του Ἀδάμ και της Εὔας, ἀπαξάπαντες, θα ἀναστηθοῦν. Για να δώσουν λόγον.

Ἄν μου πείτε: «*Κι εκείνοι που δεν γνώρισαν τον Χριστό;*». Θα σας ἀπαντούσα: Ὁ Χριστός πῆγε στον Ἄδη και κήρυξε την λύτρωσιν. Ὅποιος ἀπεδέχθη τον Χριστόν, εκεί στον Ἄδη... πρόδρομος δε και εις τον Ἄδη, στάθηκε ο Ἰωάννης ο Βαπτιστής· διαβάστε παρακαλῶ το τροπάριό του, το απολυτίκιό του. Ἄν μου πείτε: «*Και τα κατοπινὰ χρόνια, που υπήρξαν ἄνθρωποι που δεν ἐγνώρισαν τον Χριστό;*». Εἶναι ο ἐμφυτος ηθικός νόμος της συνειδήσεως. Ἔτσι θα κριθοῦν ὅλοι. Αὐτό το τελευταῖο το λέγει ο Ἀπόστολος Παῦλος. Για τον ἐμφυτο ηθικό νόμο της συνειδήσεως. Πάντως θα εἶναι ὅλοι παρόντες. Ἐξ ἀναστάσεως. Με τα πρότερα σώματά των. Μη μου πείτε... Ναι, με τα πρότερα

σώματά των. Αυτά που είχαν. Μη μου πείτε ότι διελύθησαν, ότι εκάησαν, ότι εφθάρησαν, ότι έλιωσαν... Με τα πρότερα σώματά των, όπως λέει σαφώς ο Απόστολος Παύλος, για να δώσουμε λόγον εις τον Θεόν, δια τα πεπραγμένα όχι μόνον της ψυχής μας, αλλά και του σώματός μας. Ενήστευσα; Έπαινον θα έχω. Στο σώμα ανάγεται η νηστεία. Επόρνευσα; Κατηγορίαν θα έχω. Στο σώμα ανάγεται η πορνεία. Και ούτω καθεξής.

Όμως τότε... τότε, ενώ θα είναι όλοι μαζί, θα διαχωρισθούν μετά πολλής ακριβείας, χωρίς καμίαν αδικίαν, με την ίδια ευκολία που χωρίζει ο τσομπάνης τα πρόβατα από τα γίδια. Δεν βλέπεις αν αυτό είναι γίδι ή εκείνο είναι πρόβατο; Θέλει να δείξει αυτή η εικόνα, την ευκολία του διαχωρισμού. Οι μεν, οι δε. Γιατί Αυτός που θα κρίνει, Αυτός είναι και μάρτυς. Και Αυτός που κρίνει, είναι δίκαιος. Λέγει ο Ζιγαβηνός: *«Αὐτὸς καὶ μάρτυς ὧν καὶ κριτής»*.

Συνεχίζει ο Κύριος: *«Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου»*. «Ελάτε να κληρονομήσετε σεις, οι ευλογημένοι του Πατέρα μου, την βασιλείαν που είναι ετοιμασμένη πριν θεμελιωθεῖ ο κόσμος». Δηλαδή θα στραφεί προς τους πιστούς, προς τους Χριστιανούς, τους επαινετούς, τους εκλεκτούς. Και θα τους αποκαλέσει *«εὐλογημένους τοῦ πατρὸς»*. Είναι ο πιο τιμητικός, αλλά και ο πιο ασφαλής τίτλος. Δεν υπάρχει πια ο εχθρός διάβολος. Δεν υπάρχει πια η αμαρτία, για να αφαιρεθεί αυτός ο τίτλος, ότι είναι οι ευλογημένοι του Πατρός. Γι' αυτό, όχι μόνον τιμητικός τίτλος, αλλά τίτλος και ασφαλείας. Θα μείνουν οι ευλογημένοι του Πατρός. Και θα τιμηθούν με την κληρονομίαν της Βασιλείας Του. Και η Βασιλεία του Πατρός είναι ετοιμασμένη, όπως μας λέγει ο Κύριος, προ καταβολῆς κόσμου, πριν δηλαδή θεμελιωθεῖ η Δημιουργία. Όπως και η Ενανθρώπησις ήταν στο σχέδιο του Θεού, προ καταβολῆς κόσμου. Γι' αυτό εδώ εμφανίζεται ο Ιησούς, προ της Ενανθρωπήσεως, ως έσφαγμένον ἀρνίον! Προ καταβολῆς κόσμου.

Και δηλοί, αφού όλα αυτά είναι στη σκέψη του Θεού, *«δηλοῖ -όπως λέγει ένας εκκλησιαστικός συγγραφεύς- τὸ ὁρισμένον ἐν προγνώσει»*. Εγνώριζε ο Θεός, προ

εγνώριζε ο Θεός τι θα εγίνετο. Προσέξτε. Προεγνώριζε· όχι ότι καθόριζε. Απλώς προεγνώριζε. Γιατί ο Θεός είναι έξω από τον χώρο και τον χρόνο. Όπως ο γιατρός μπορεί να γνωρίζει αν ο ασθενής θα ζήσει ή θα πεθάνει πάνω κάτω. Έτσι κι εδώ. Γνωρίζει ο Θεός πολύ ασφαλέστερα, φυσικά, ποιοι θα είναι εκείνοι που θα σωθούν, ποιοι εκείνοι που δεν θα σωθούν. Ξαναλέγω· δεν προορίζει. Απλώς προγνωρίζει. Για να μην πέσουμε στον «απόλυτο προορισμό». Να το προσέξουμε αυτό το σημείο.

Και η Βασιλεία του Θεού συγκεντρώνει όλη την μακαριότητα του Θεού. Όπως μια ακτίνα του ηλίου. Λέμε: *«Ὁ Θεὸς φῶς ἐστίν»*. Άκτιστον φως. Αλλά, όπως μια ακτίνα του ηλίου, που είναι... ξέρετε, ας μου επιτραπεί να πω την λέξη αυτή, *«εἰκόνα τοῦ ἀκτίστου φωτός»*, φέρει η ακτίνα αυτή ό,τι φέρει, όλες εκείνες, που γνωρίζουμε από την Φυσική, ιδιότητες του φωτός, χημικές ιδιότητες, θερμαντικές ιδιότητες, μηχανικές ιδιότητες, θεραπευτικές ιδιότητες, ό,τι ξέρομε, έτσι κατά παρόμοιο τρόπο, εκείνο το άκτιστον φως στην Βασιλεία του Θεού, θα είναι φορέας -άκτιστον, το υπογραμμίζω- που θα απορρέει σαν άκτιστη ενέργεια από τον Άγιον Τριαδικόν Θεόν, θα είναι φορέας της μακαριότητος της Βασιλείας του Θεού.

Κορυφή, όμως, αυτής της μακαριότητος θα είναι η θεωρία του προσώπου του Χριστού! Είναι γραμμένο εκεί στο προτελευταίον κεφάλαιον της Αποκαλύψεως: *«Και θα βλέπουν»*, λέει, *«το πρόσωπό Του πάντοτε»*. Ή, όπως λέει στην πρώτη του επιστολή ο ευαγγελιστής Ιωάννης: *«Ὅτι ὁψόμεθα αὐτὸν καθὼς ἐστίν»*. *«Θα Τον δούμε όπως είναι»*. Πώς είναι; Όπως όταν έφυγε από την Γη, αλλά ένδοξος. *«Ὁψόμεθα Αὐτὸν καθὼς ἐστίν»*.

Και λέγει ο Κύριος τώρα, ανοίγοντας αυτό το δικαστήριο, το παγκόσμιο δικαστήριο, σημειώσατε ότι και οι δαίμονες θα κριθούν, αν και είναι ήδη κριμένοι. Τότε θα πορευθούν εις την κόλασιν, ακόμη δεν είναι στην κόλαση οι δαίμονες.

«Ἐπείνασα γάρ, καὶ ἐδύκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με» κ.λπ. κ.λπ. Αιτιολογεί ο Κύριος γιατί αυτοί θα κληρονομήσουν την Βασιλεία του Θεού. Έδειξαν την αρετή της ελεημοσύνης, της συμπαθείας προς τον άλλον άνθρωπο. Και η ελεημοσύνη είναι το πρώτο παιδί της αγάπης. Αυτής της αγάπης που κατέβασε τον Θεό από τον ουρανό.

Περιέργως, δεν γίνεται αναφορά σε άλλες αρετές. Τίποτα δεν λέγει. Αν σκότωσες, δεν σκότωσες, πόρνευσες, δεν πόρνευσες, τίποτα. Γιατί; Γιατί η αγάπη περικλείει όλες τις άλλες αρετές, όλον τον Νόμο. Πώς θα κάνεις μια αμαρτία στον άλλο άνθρωπο εάν τον αγαπάς; Είναι δυνατόν ποτέ; Συνεπώς η αγάπη είναι η πλήρωση του Νόμου· όλου του Νόμου. Αλλά η αγάπη αυτή -εδώ προσέξατέ το- δεν είναι αυτόνομος· όπως οι διάφοροι ανθρωπισμοί που χαλκεύουν οι άνθρωποι μέσα εις την Ιστορία. Αλλά είναι εν ονόματι του Χριστού. Αγαπώ γιατί το λέει ο Χριστός. Όχι γιατί εμένα μου αρέσει να αγαπώ. Δεν έχομε την αυτόνομον αγάπη. Να το προσέξομε. Γιατί πολλοί κάνουν τα έργα τα καλά, τις ελεημοσύνες των, δυνάμει ενός ανθρωπισμού. Μην ξεχνάμε ότι θα χαθεί αυτή η αγάπη. Δεν θα ληφθεί υπόψιν. Είναι άκυρος. Όπως ένα έγγραφον δεν έχει σφραγίδα και υπογραφή.

Κι εκείνοι θα απορήσουν, οι δίκαιοι και θα πουν: *«Κύριε, πότε σε είδομεν πεινώνντα και εθρέψαμε;»* κ.λπ. κ.λπ. Και θα πάρουν την απάντηση: *«Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν (ῥας βεβαιώνω), ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐν τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε»*. Τι γίνεται εδώ; Ο Κύριος ταυτίζει τον εαυτόν Του με τους ελαχίστους και ταπεινούς ανθρώπους. Ο κάθε άνθρωπος είναι εικόνα του Χριστού. Προσέξτε, είναι εικόνα όχι του Θεού· είναι εικόνα του Χριστού. Γιατί με την ανθρωπίνη Του φύση ο Χριστός είναι εικόνα του Θεού του αοράτου. Και γενικά οι άνθρωποι είναι εικόνα του Ιησού Χριστού, που είναι εικόνα του Θεού. Και ό,τι κάνει κανείς στον άλλον άνθρωπο, είτε αγαθόν είναι αυτό, είτε πονηρόν είναι, αποτείνεται στο πρωτότυπον, στον Χριστό.

Τα αυτά θα επαναληφθούν και εις τους εξ ευωνύμων, αριστερά. Λέγει: *«Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον... Πείνασα, δίψασα, δεν μου δώσατε τίποτα»*. Εκείνοι θα πουν: *«Κύριε, πότε σε είδαμε;»*. Ακριβώς ό,τι προς τους εδώ, και προς τους εκεί. Προσέξτε όμως. Δεν λέγει: *«Οἱ κατηραμένοι ὑπὸ τοῦ Πατρός»*. Όπως εἶπε προηγουμένως *«οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου»*. Γιατί ο Θεός δεν καταράται. Προσέξατέ το. Λέγει ο Χρυσόστομος: *«Οὐ γὰρ αὐτοὺς αὐτοὺς κατηράσατο, ἀλλὰ τὰ οἰκεία ἔργα»*. *«Τα έργα σου τα ἴδια τα πονηρά, αυτά σου ἔδωσαν την κατάρα»*. Όπως ακριβώς θα λέγαμε: *«Το κεφάλι σου το ξερό -που λέμε πολλές φορές- φταίει. Ούτε ο Θεός φταίει,*

ούτε η μάνα σου κι ο πατέρας σου, ούτε οι γείτονες. Το κεφάλι σου το ξερό, αυτό φταίει». Κι εδώ, τα έργα σου τα πονηρά είναι εκείνα τα οποία σε καταρώνται. Δεν καταράται ο Θεός.

Και το αποτέλεσμα: *«Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον»*. Φοβερό! Τι σημαίνει κόλασις; Όπως είναι αδύνατον, αγαπητοί μου, να περιγραφεί η Βασιλεία του Θεού, έτσι δεν δύναται να περιγραφεί και η κόλασις. Δεν δύναται. Και η κόλασις είναι όχι μόνον βασανισμός ψυχών και σωμάτων. Αλλά το σημαντικότερον, η απουσία, όπως λέει ο Ιερός Χρυσόστομος, του γαληνοτάτου προσώπου του Χριστού. *«Δεν θα με ενδιέφερε»*, λέει ο Χρυσόστομος, *«αν ήμουν σε ένα αιώνιο βασανισμό, όσο γιατί θα μου έλειπε η θεωρία του προσώπου, του γαληνοτάτου προσώπου του Χριστού»*. Αυτό λέγει ο Χρυσόστομος. *«Αυτό θα μου κόστιζε»*.

Η έννοια δε της αιωνίου κολάσεως είναι η ίδια και δια το αιώνιον της Βασιλείας. Και σημαίνει: Ατελεύτητος! Μη μένουμε σε κάποιες θεωρίες κάποιων αιρετικών ή όποιων όποιων, ότι κάπου θα λυπηθεί ο Θεός και θα δώσει τέρμα. Εάν η λέξις «αἰώνιος» που βρίσκεται εις τον αυτόν στίχον με την αυτήν έννοιαν, θα είχε περιορισμένη διάσταση, τότε θα πρέπει και η αἰώνιος ζωή να έχει περιορισμένη διάσταση. Αλλιώςτικα θα εχρησιμοποιείτο κάποια άλλη λέξις.

Αγαπητοί. Μας διηγείται ο Ευαγγελιστής Ματθαίος αυτά τα της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού και της Κρίσεως και της αιωνιότητος. Και όπως λέγει ο Ζιγαβηνός: *«πρὸς φόβον καὶ διόρθωσιν τῶν ἀκρωμένων»*. Γι'αυτό κατετέθη εις το Ευαγγέλιον. Να μην πούμε: *«Δεν ξέραμε. Κύριε, αν ξέραμε...»*. *«Ξέρατε. Σας το είπα. Και σας το είπα για να έχετε φόβον»*. Γιατί ο φόβος του Θεού είναι εκείνος ο οποίος στέκεται υπόβαθρον όλης της πίστεως και της αγάπης και της λοιπής αρετής.

Όσο καιρός μένει, αγαπητοί μου, δια της μετανοίας να επιστρέψουμε και να αποφέρουμε καρπὸν μετανοίας. Πότε ο καθένας φεύγει, δεν ξέρομε. Παιδί; Νέος; Ώριμος άνδρας; Ηλικιωμένος; Πολύ ηλικιωμένος; Πάντως όλοι θα φύγουμε. Γι'αυτό λοιπόν, δια της μετανοίας να επιστρέψουμε και να αποφέρουμε, όπως έλεγε ο Βαπτιστής, καρπὸν

μετανοίας. Ναι. Όλα αυτά είναι μία φοβερή πραγματικότητα. Γιατί πραγματικότητα είναι το θεανθρώπινον πρόσωπον του Χριστού. Ας προσέξουμε.

ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

**και με απροσμέτρητη ευγνωμοσύνη στον πνευματικό μας καθοδηγητή
μακαριστό γέροντα Αθανάσιο Μυτιληναίο,**

ψηφιοποίηση και επιμέλεια κειμένου:

Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- https://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_631.mp3